

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 165/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. R., K., zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 275/2011 a jeho rozsudkom z 24. mája 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2012 doručená sťažnosť M. R., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 275/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 24. mája 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 11. marca 2005 domáhal proti odporcovi v 1. rade (K., a. s., pozn.) zaplata sumy 7 575 000 Sk s 10 % úrokom z omeškania ročne od 4. dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplata z titulu mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia“). Sťažovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že 14. júla 2002 pri dopravnej nehode vo Francúzsku, ktorú zavinil vodič motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, utrpel mnohopočetné zranenia celého tela s trvalými následkami.

Podaním doručeným okresnému súdu 7. novembra 2008 sťažovateľ rozšíril svoj žalobný návrh o odporcu v 2. rade (vodiča motorového vozidla, pozn.) a zároveň zmenil žalobný petit tak, že požadoval, aby okresný súd zaviazal odporcov v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť mu 471 697,74 € spolu s 10 % úrokom z omeškania ročne od 4. dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplata a s 9 % úrokom z omeškania zo sumy 2 937,66 € od 28. júla 2004 do zaplata a trovy konania.

Okresný súd uznesením č. k. 12 C 74/2005-170, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. septembra 2009, rozhodol o pripustení vstupu odporcu v 2. rade do konania a uznesením č. k. 12 C 74/2005-173 rozhodol o pripustení zmeny návrhu. Následne okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 74/2005-206 z 9. decembra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 9. decembra 2009“) zaviazal odporcu v 1. rade zaplatiť sťažovateľovi 117 008,56 €

a vo zvyšku návrh sťažovateľa zamietol, odporcom v 1. a 2. rade náhradu trov konania nepriznal a odporcovi v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok 5 850,42 €. Doplňujúcim rozsudkom č. k. 12 C 74/2005-220 z 9. decembra 2009 okresný súd zaviazal odporcu v 1. rade zaplatiť trovy štátu v sume 19,12 € na účet okresného súdu.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa a odporcu v 1. rade uznesením č. k. 14 Co 97/2010-257 z 11. mája 2010 rozsudok okresného súdu z 9. decembra 2009 zrušil v celom rozsahu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, pričom okresnému súdu zároveň uložil predovšetkým povinnosť ustáliť, kedy došlo k stabilizácii zdravotného stavu sťažovateľa, a jednoznačne ustáliť obdobie vytrpenej bolesti, ako aj vysporiadať sa so všetkými tvrdeniami odporcov týkajúcimi sa zdravotného stavu sťažovateľa.

Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 74/2005-334 z 11. marca 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 11. marca 2011“) odporcu v 1. rade zaviazal zaplatiť sťažovateľovi 140 998,31 € a trovy konania v sume 15 524,83 €, vo zvyšku návrh proti odporcovi v 1. rade zamietol, návrh proti odporcovi v 2. rade zamietol a odporcovi v 2. rade náhradu trov konania nepriznal a zároveň uložil odporcovi v 1. rade povinnosť zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok 8 460 € a trovy štátu 42,28 €.

Na základe odvolania sťažovateľa a odporcu v 1. rade krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu z 11. marca 2011 v časti povinnosti odporcu v 1. rade zaplatiť sťažovateľovi sumu 79 018,62 € z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia potvrdil (ďalej len „bod 1 výroku napadnutého rozsudku“), v časti zamietnutia návrhu vo zvyšku proti odporcovi v 1. rade potvrdil (ďalej len „bod 2 výroku napadnutého rozsudku“), v časti zamietnutia návrhu proti odporcovi v 2. rade potvrdil (ďalej len „bod 3 výroku napadnutého rozsudku“) a v časti povinnosti odporcu v 1. rade zaplatiť sťažovateľovi sumu 61 979,49 € z titulu bolestného a trov konania sťažovateľa a trov štátu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (ďalej len „bod 4 výroku napadnutého rozsudku“).

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým uvádza:

„Porušovateľ sa napriek rôznym vyjadreniam a tvrdeniam sťažovateľa, že spoluvina v danom prípade neprichádza do úvahy, lebo sťažovateľ nevedel o tom, že odporca v 2. rade pil, v konaní nebolo preukázané ani, že by pili spoločne a teda nebolo zo strany odporcu v 2. rade preukázané ani to, že by sťažovateľ pri nastupovaní do auta mal akúkoľvek vedomosť o tom, že odporca v 2. rade požil alkohol. Napriek tomu, že tieto skutočnosti by mal preukazovať odporca v 2. rade, keby sa chcel prípadne zbaviť zodpovednosti, porušovateľ v odôvodnení rozhodnutia na str. 8 a 9 spoluzavinenie sťažovateľa hodnotil z hľadiska ustanovenia § 415 OZ, ktoré zakotvuje všeobecnú preventívnu povinnosť a súčasne z hľadiska ustanovenia § 441 OZ, keď mal za preukázané, že sa zúčastnili spoločne oslavy a obaja požívali alkoholické nápoje. Tak porušovateľ, ako aj súd prvého stupňa zbavenie objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nepochopiteľne presunuli na sťažovateľa, keď uviedli, že sťažovateľ!!! nepreukázal svoje tvrdenie, že pred oslavou sa dohodli s odporcom v 2. rade, že tento nebude piť a bude jazdiť motorovým vozidlom.“

Sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie otázky jeho spoluzavinenia škody vo veci konajúcimi súdmi, pričom v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na právnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel v podmienkach Európskej únie, konkrétne na „široký pojem poškodeného definovaný v čl. 1 bode 2 smernice Rady č. 72/166/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami“, ako aj na „Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla“, ktorá v čl. 4 uvádza: „Členské štáty vykonajú potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa každé zákonné alebo zmluvné ustanovenie obsiahnuté v poistení, ktoré vylučuje cestujúceho z takéhoto krytia na základe toho, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu alebo inej omamnej látky, považovalo za neplatné, pokiaľ ide o nároky na náhradu škody takéhoto cestujúceho.“ Podľa názoru sťažovateľa krajský súd príslušné ustanovenie označenej smernice ignoroval.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Porušenie práva na súdnu ochranu i porušenie princípu právnej istoty zo strany porušovateľa došlo i tým, že porušovateľ ani Okresný súd Bratislava I. sa nezaoberali tým, že ešte v roku 2005 pri odškodňovaní nárokov sťažovateľa odporca v 1. Rade i sám odporca v 2. rade uznal nárok čo do dôvodu v plnom rozsahu, pričom nesprávne vypočítal výšku škody. Pokiaľ sa sťažovateľ domáhal úplného odškodnenia, nemôže ísť na vrub sťažovateľa to, že sa celého odškodnenia domáha cestou súdu. Pripustením takéhoto postupu, že uznaný nárok čo do dôvodu, nebude súdom akceptovaný, naruša právnu istotu i vieru v spravodlivé súdne konanie. Ak odporca v 1. rade za odporcu v 2. rade, tak ako mu to ukladá zákon, uzná nárok, a písomne túto skutočnosť oznámi sťažovateľovi, čo tak isto ukladá zákon, nemalo by a nemôže dôjsť k situácii, že ten, kto postup odporcu napáda, dostane sa v priebehu konania len preto, že uplatňuje svoje nároky, do nevýhodnejšej situácie, lebo súd určí, ako to bolo v tomto prípade, spoluvinu vyššiu, čím by mohol nastať aj prípad, že sťažovateľ, ktorý sa domáha svojich nárokov, sa odškodnenia nielen nedomôže, ale bude súdom zaviazaný vrátiť časť finančných prostriedkov. Ak odporca v 1. rade písomne uznal nárok, čo do dôvodu v plnom rozsahu, podľa názoru sťažovateľa, nemôže súd dodatočne toto uznanie záväzku vykonané odporcom v 1. rade meniť, hlavne keď sa nezistili žiadne nové skutočnosti, pretože tak ako som už vyššie uviedol, takýmto postupom nie je možné zabezpečiť ani súdnu ochranu, ani dodržiavať princíp právnej istoty.“

Sťažovateľ hodnotí postup krajského súdu uplatnený v napadnutom rozsudku ako taký, ktorý „smeruje iba k predĺženiu konania, k opakovanému vracaniu spisu na súd prvého stupňa, pretože už do dnešného dňa súd prvého stupňa vykonal tak rozsiahla dokazovanie výsluchom takého množstva účastníkov, lekárov, znalcov, že už dnes je evidentné, že ďalšie dokazovanie nič nemôže priniesť...“, pričom „tvrdenie porušovateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa sa javí samo osebe za vymyslený dôvod, ako rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zmeniť tak, aby sťažovateľovi bola priznaná nižšia suma a aby sťažovateľ stratil možnosť podať vo veci dovolanie, ktoré by bol mohol podať, keby porušovateľ rozsudok súdu prvého stupňa zmenil... Takýto postup je nielen zásahom do princípu právnej istoty, do nezávislosti a nestrannosti pri rozhodovaní súdov, ale bez akýchkoľvek pochybností aj vážnym zásahom do práva sťažovateľa na súdnu

ochranu a do práv garantovaných Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti si dovoľujem poukázať na uznesenie porušovateľa v inej veci vedenej pod sp. zn. 15 Co 345/01-43, 15 Co 346/01, keď porušovateľ takisto zrušil prvostupňové rozhodnutie a v zrušujúcom rozhodnutí dosť podrobne uviedol postup a práve pri odškodňovaní bolestného uviedol, že bodové hodnotenie vykonané lekárom podľa ods. 7 Čl. I prílohy k vyhláške č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti z dôvodu zrejmého súbehu dôvodov pre zvýšenie odškodnenia, činí bolestné počet bodov zistený lekárom aj so zvýšením pre súbeh dôvodov a v žiadnom prípade takto stanovený počet nemožno považovať za zvýšenie bolestného (zvýšenie základného počtu bodov) podľa § 6 ods. 2 resp. § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. zvýšenie pri súbehu dôvodov pre hodnotenia odškodnenia za bolesť je súčasťou lekárskeho posudku, ktorý je potvrdený prednostom príslušného odborného oddelenia (v tomto prípade potvrdený aj znaleckým posudkom) a ide teda o riešenie odborných otázok, ktorých zmena súdu neprináleží. Napriek tomu stanovisku porušovateľa v inej veci porušovateľ v tomto prípade zrušil práve vo výroku, ktorým bolo priznané bolestné prvostupňové rozhodnutie, ktoré vôbec takýto postup nerešpektovalo a lekármi a znalcom stanovené bolestné, krátili o polovicu, napriek tomu že k súbehu dôvodov pre úpravu bolestného bezспорu došlo a nik zvýšenie ani nenamietal. Tým, že vo zvyšku uplatneného nároku na bolestné žalobu zamietol aj znemožnil postupovať v týchto intenciách súdu 1. stupňa po vrátení veci na nové prejednanie. Rozhodujúci je však ten fakt, že napriek tomu, že vyhláška o odškodňovaní bolesti platila od roku 1965 do roku 2005 a právna otázka (dokonca tá istá) bola riešená odchylným spôsobom a to právoplatným rozhodnutím, porušovateľ konal v priamom rozpore s princípom právnej istoty, lebo sa argumentačne s takýmto záverom právoplatného rozhodnutia v inom konaní o postupe pri odškodňovaní nielen argumentačne nevyrovnal, ale tým, že potvrdil rozsudok súdu 1. stupňa v zamietajúcej časti priamo zasiahol a prejudikoval rozhodnutie bez akéhokoľvek odôvodnenia, čím porušil Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR i Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Takýmto postupom sa právna istota poškodeným osobám nemôže zabezpečovať a nesporne takýto postup porušovateľov napomáha k destabilizácii právneho systému, v žiadnom prípade však nie k zabezpečeniu spravodlivosti a právnej istoty poškodenej osoby, pretože predvídateľnosť rozhodnutia za daného stavu vôbec neprichádza do úvahy.“.

K bodu 3 výroku napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu proti odporcovi v 2. rade, sťažovateľ uvádza, že „Zákon č. 381/2001 Z. z. umožňuje poškodenému — sťažovateľovi, aby uplatnil nárok priamo voči poisťovateľovi — odporcovi v 1. rade, ktorý zo zákona uhrádza poškodenému škodu, ktorá mu vznikla ako dôsledok konania škodcu — odporcu v 2. rade. Odporca v 1. rade však za škodu nezodpovedá, len škodu uhrádza. Zámerom zákonodarcu bolo urýchliť a zjednodušiť vymáhanie nárokov poškodeného, a tak umožnil žalovať priamo poisťovateľa, ktorý za škodu nezodpovedá, ale zo zákona je povinný uhradiť škodu za zodpovedný subjekt, tým však nedochádza k prenosu zodpovednosti za škodu zo škodcu na poisťovateľa, a preto ak je nárok včas uplatnený voči poisťovateľovi, nemôže byť nárok premlčaný voči škodcovi, ktorý za ňu priamo zodpovedá. Ak zákon umožňuje výber subjektu voči ktorému si poškodený môže uplatniť náhradu škody t. j. voči poisťovateľovi alebo priamo škodcovi, realizácia uvedeného práva nemôže byť za žiadnych okolností na úkor samotného poškodeného a nemôže byť sankcionovaný (premlčaním nároku voči škodcovi), len preto, že realizoval právo dané mu zákonom. Postup porušovateľa, ktorý sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu 1. stupňa a poukázal na to, že voči odporcovi bol nárok uplatnený na súde 07. 11. 2008 je neprijateľný, nakoľko uplatnením nároku voči poisťovateľovi sa považuje nárok za uplatnený priamo voči škodcovi, čo vyplýva i z ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. podľa ktorého poisťovateľ uhrádza škodu za poisteného poškodenému, teda z citovaného ustanovenia je zrejmé, že keď sa nárok uplatní voči poisťovateľovi je potrebné ho považovať za uplatnený i voči škodcovi, pretože inak by k poistnému plneniu, ani nemohlo dôjsť.“

V záverečnej časti svojej sťažnosti sťažovateľ napáda postup krajského súdu v súvislosti s bodom 4 výroku napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa trov konania zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa názoru sťažovateľa „Aj v tejto časti porušovateľ pochybil a nezabezpečil súdnu ochranu sťažovateľovi, ba svojim konaním vyvoláva ďalšie prieťahy v konaní, keď sťažovateľ ani po 7 rokoch od podania návrhu sa nevie domôcť ani trov konania, ktoré mu evidentne patria z právoplatne prisúdenej a dnes už aj uhradenej sumy odporcom v 1. rade. Špeciálne pri odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia sa výška trov

podľa § 142 ods. 3 OSP priznáva podľa prisúdenej istiny, pretože výsledok sporu závisí od úvahy súdu i znaleckého posudku. Súd preto v časti, v ktorej potvrdil rozsudok, mal priznať i trovy konania, pretože vykonané úkony boli nesporné a bola nesporná i výška, ktorá tvorí základ pre výpočet tarifnej odmeny. V tejto súvislosti treba uviesť i to, že konaním porušovateľa dochádza k porušeniu práva na súdnu ochranu i k prieťahom v konaní, pretože sám zákon č. 381/2001 Z. z. ukladá odporcovi v I. rade uhradiť všetky náklady vynaložené na právne zastúpenie. Sťažovateľ sa týchto nárokov celých 7 rokov nevie domôcť, vec je dnes v časti bolestného na samom začiatku a ukončenie súdneho sporu je nepredvídateľné, už aj preto, že nie len sťažovateľ, ale zrejme nik nevie čo má byť predmetom konania dnes na súde 1. stupňa. Postupom porušovateľa dochádza k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že:

„1. Porušovateľ v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/275/2011-431 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie porušovateľa v sp. zn. 3 Co/275/2011-431 zo dňa 24. 05. 2011 v II., III. a IV. výroku a vec mu v tejto časti vracia na nové rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000 €.

4. Porušovateľ je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 288/05, IV. ÚS 79/07). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 275/2011

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti s'ťažnosti vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola s'ťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte môže dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte trvá, resp. môže trvať (m. m. II. ÚS 387/06). Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02).

Z odôvodnenia s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania, keďže *„s'ťažovateľ ani po 7 rokoch od podania návrhu sa nevie domôcť ani trov konania, ktoré mu evidentne patria z právoplatne prisúdenej a dnes už aj uhradenej sumy odporcom*

v 1. rade.“, ako aj v súvislosti s rozhodovaním o „*bolestnom, ktoré je na samom začiatku a ukončenie súdneho sporu je nepredvídateľné*“.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol zrušený rozsudok okresného súdu z 11. marca 2011 v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti odporcovi v 1. rade zaplatiť sťažovateľovi sumu 61 979,49 € z titulu bolestného a trov konania sťažovateľa a trov štátu, pričom vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie (bod 4 výroku napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.). V čase podania sťažnosti ústavnému súdu (13. septembra 2012) už vo veci sťažovateľa konal okresný súd. Sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní krajského súdu, ktorý v jeho veci v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nekonal. Z uvedeného dôvodu už krajský súd v tomto čase nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať priebeh namietaného konania v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti odporcovi v 1. rade zaplatiť sťažovateľovi príslušnú sumu z titulu bolestného a v časti náhrady trov konania ani spôsobovať prietahy v ňom.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo vzťahu k tejto časti sťažnosti existujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej (porovnaj m. m. IV. ÚS 219/03, IV. ÚS 46/07).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 275/2011 z 24. mája 2012 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit' tieto kľúčové námietky sťažovateľa:

1. Krajský súd nesprávne právne posúdil otázku spoluzavinenia sťažovateľa, keďže pri rozhodovaní ignoroval príslušné ustanovenia práva Európskej únie (ďalej len „prvá námietka“);

2. Vo veci konajúce všeobecné sudy rozhodli nesprávne, keď aj napriek tomu, že odporca v 1. rade uznal nárok sťažovateľa na náhradu škody, „toto uznanie záväzku“ zmenili (ďalej len „druhá námietka“);

3. Krajský súd nerešpektoval svoju predchádzajúcu judikatúru súvisiacu s problematikou priznávania náhrady škody za bolestné (ďalej len „tretia námietka“);

4. Vo veci konajúce sudy nesprávne právne posúdili otázku premlčania nároku sťažovateľa voči odporcovi v 2. rade (ďalej len „štvrtá námietka“);

5. Krajský súd nepostupoval správne, ak nerozhodol o trovách konania, ale vec v tejto časti vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (ďalej len „piata námietka“)].

II.2.1 K prvej námietke

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd ignoroval pri svojom rozhodovaní predovšetkým ustanovenie čl. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/14/ES z 11. mája 2005, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice Rady 72/166/EHS, 84/5/EHS, 88/357/EHS a 90/232/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/26/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel (ďalej len „smernica č. 2005/14“), ktoré doplnilo čl. 1 smernice č. 90/232/EHS tak, že „*Členské štáty vykonajú potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa každé zákonné alebo zmluvné ustanovenie obsiahnuté v poistení, ktoré vylučuje cestujúceho z takého krytia na základe toho, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu alebo inej omamnej látky, považovalo za neplatné, pokiaľ ide o nároky na náhradu škody takéhoto cestujúceho.*“.

Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľa poukazuje na čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, z ktorého vyplýva, že smernica je záväzná pre každý členský štát, pre ktorý je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť. Pri uplatňovaní vnútroštátneho práva, či už ide o ustanovenia, ktoré boli prijaté skôr ako smernica alebo neskôr, je vnútroštátny súd, ktorý právo vykladá, povinný tak urobiť, pokiaľ možno s prihliadnutím na znenie a účel smernice, t. j. tak, aby sa dosiahol výsledok, ktorý smernica sleduje, a tým sa dosiahol súlad s čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie [rozsudky

Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) z 13. novembra 1990, Marleasing (C 106/89, Zb. s. I 4135, bod 8), a zo 16. decembra 1993, Wagner Miret (C 334/92, Zb. s. I 6911, bod 20)].

Aj napriek tomu, že ustanovenia smernice nemožno aplikovať priamo (za ustanovených podmienok), majú význam aj pri výklade a aplikácii vnútroštátneho práva vnútroštátnym súdnym orgánom. V okolnostiach posudzovaného prípadu však treba vziať do úvahy časovú pôsobnosť sťažovateľom označenej smernice č. 2005/14, ktorá bola prijatá až 11. mája 2005, pričom z jej čl. 6 ods. 1 vyplýva nevyhnutnosť prebratia jej ustanovení do vnútroštátneho právneho poriadku najneskôr do 11. júna 2007. Jednotlivci sa za ustanovených podmienok na ustanovenia smernice č. 2005/14 v zásade môžu odvolávať pred vnútroštátnymi súdmi až po uplynutí lehoty na jej prebratie. Vzhľadom na skutočnosť, že skutková okolnosť posudzovanej veci (dopravná nehoda), ktorá je skutkovým základom sporu vo veci samej, sa stala už 14. júla 2002, neprichádza podľa názoru ústavného súdu do úvahy odvolávať sa na aplikáciu príslušného ustanovenia smernice.

Vychádzajúc z uvedeného považuje ústavný súd prvú námietku sťažovateľky za nedôvodnú, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

II.2.2 K druhej námietke

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj v súvislosti so svojou námietkou, v zmysle ktorej krajský súd nemohol v dôsledku predchádzajúceho uznania jeho nároku odporcom v 1. rade „toto uznanie záväzku meniť“.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že odporca v 1. rade likvidačnou správou z 13. septembra 2004 priznal sťažovateľovi plnenie zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla z titulu bolestného v sume 72 000 Sk

v zmysle § 7 ods. 2 vyhlášky o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia a z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 79 500 Sk bez zvýšenia v zmysle § 6 ods. 2 vyhlášky o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia. Spolu teda zaplatil odporca v 1. rade sťažovateľovi plnenie vo výške 151 500 Sk; úhradu tohto plnenia uskutočnil 18. novembra 2004.

Podľa § 6 vyhlášky o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia pri odškodňovaní sťaženia spoločenského uplatnenia sa vychádza zo základného počtu bodov, ktorým bolo toto sťaženie ohodnotené v lekárskom posudku (odsek 1). Suma zodpovedajúca základnému počtu bodov zistenému lekárom sa primerane zvýši až na dvojnásobok podľa predpokladov, ktoré poškodený vo veku, v ktorom bol poškodený na zdraví, mal pre uplatnenie v živote a v spoločnosti a ktoré sú v dôsledku poškodenia obmedzené alebo stratené. Týmito predpokladmi sa rozumie najmä možnosť uplatniť sa v rodinnom, politickom, kultúrnom a športovom živote a možnosť voľby povolania a ďalšieho sebavzdelávania; pritom sa prihliada na to, či ide o muža alebo ženu a pri odstrániteľnosti trvalých následkov aj na upozornenie lekára podľa § 10 (odsek 2).

Podľa § 7 vyhlášky o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 60 Sk za jeden bod (odsek 1). Celková výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia z jedného poškodenia na zdraví nesmie presiahnuť sumu 240 000 Sk; z toho odškodnenie za bolesť nesmie presiahnuť sumu 72 000 Sk (odsek 2). V prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť, a to i nad sumu ustanovenú v odsekoch 1 a 2 (odsek 3).

Predmetom namietaného konania pred okresným súdom, ako aj krajským súdom je (bolo) priznanie zvýšenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, o ktorom rozhoduje všeobecný súd. V súlade s označeným ustanovením tejto vyhlášky mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia prichádza do úvahy len vo výnimočných prípadoch, t. j. v prípadoch hodných osobitného zreteľa. Súd

ich môže v týchto prípadoch primerane zvýšiť nad ustanovené najvyššie sadzby odškodnenia bez akéhokoľvek obmedzenia, avšak takéto zvýšenie vykonané v rámci voľnej úvahy súdu musí byť vždy náležite odôvodnené s prihliadnutím na mimoriadnu povahu a okolnosti konkrétneho prípadu (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 69/2007 z 23. apríla 2008).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že v posudzovanej veci, v ktorej sa sťažovateľ žalobou domáha mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, nemá samotné „uznanie záväzku“ odporcom v 1. rade vplyv na rozhodnutie o podstate takejto žaloby.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

II.2.3 K tretej námietke

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z tohto dôvodu, že krajský súd podľa jeho tvrdenia v napadnutom rozsudku nerešpektoval svoju predchádzajúcu judikatúru v obdobných veciach (sťažovateľ konkrétne poukazuje na konania vedené pod sp. zn. 15 Co 346/2001 a sp. zn. 15 Co 345/2001, pozn.); táto námietka sa týka časti bodu 4 výroku napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v časti, ktorou priznal sťažovateľovi 61 979,49 € z titulu bolestného, a v tejto časti ho vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd v príslušnej časti zrušil rozsudok okresného súdu z 11. marca 2011 a vrátil mu vec na ďalšie konanie z dôvodu, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa nerešpektovalo zásady ustanovené v § 157 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Zo skutočnosti, že krajský súd napadnutým rozsudkom (bodom 4 jeho výroku) zrušil výrok rozsudku okresného súdu z 11. marca 2011 týkajúci sa priznania náhrady škody sťažovateľovi z titulu bolestného v sume 61 979,49 € a vrátil v tejto časti vec okresnému súdu na ďalšie konanie, vyplýva, že okresný súd sa bude musieť v ďalšom konaní opätovne vysporiadať s námietkami sťažovateľa, ktoré sa týkajú priznania náhrady škody z titulu bolestného. Táto skutočnosť bráni ústavnému súdu vzhľadom na princíp subsidiarity, aby sa meritórne s treťou námietkou sťažovateľa zaoberal a rozhodol o nej. Preto vo vzťahu k tretej námietke sťažovateľa existuje dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

II.2.4 Ku štvrtej námietke

Sťažovateľ považuje výrok napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 11. marca 2011 v časti týkajúcej sa zamietnutia jeho návrhu voči

odporcovi v 2. rade (z dôvodu jeho premlčania, pozn.), z ústavného hľadiska za neudržateľný.

Krajský súd v napadnutom rozsudku k tejto námietke sťažovateľa predovšetkým uviedol:

„K odvolacej námietke navrhovateľa, že súd prvého stupňa pochybil, keď návrh voči odporcovi 2) zamietol z dôvodu, že nárok navrhovateľa voči odporcovi je premlčaný, odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa poukazuje na to, že navrhovateľ uplatnil svoj nárok na náhradu škody na zdraví na súde voči odporcovi 2) dňa 7. 11. 2008 (č. k. 161), urobil tak po uplynutí zákonnej dvojročnej premlčacej lehoty (§ 106 OZ). O tom, kto za škodu zodpovedá sa navrhovateľ dozvedel dňa 26. 11. 2003, kedy bol odporca 2) rozsudkom prvoinštančného súdu v Savare č. M 1238/03 uznaný vinným že pri šoférovaní vozidla dňa 14. 7. 2002 zapríčinil navrhovateľovi zranenia na celom tele, pod vplyvom alkoholu, najneskôr dňa 6. 12. 2004, kedy podal svoj pôvodný návrh.“

Vo vzťahu ku štvrtej námietke sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu z 11. marca 2009, v ktorej sa k námietke premlčania vznesenej odporcom v 2. rade predovšetkým uvádza:

«Súd sa v prvom rade zaoberal námietkou premlčania, vznesenou odporcom v 2. rade a dospel k záveru, že je dôvodná. Podľa § 106 Občianskeho zákonníka je subjektívna lehota na náhradu škody dva roky a začína plynúť odo dňa kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá a premlčí sa ak sa neuplatní

v objektívnej premlčacej lehote, ktorá pri škode na zdraví upravená nie je. Pojmom „kedy sa poškodený dozvie o škode“ neznamena možnosť takejto vedomosti, ale vyžaduje sa preukázaná vedomosť. Za takto preukázanú vedomosť súd považoval vyčíslenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré bolo po prvý krát vyčíslené posudkom o bolestnom MUDr. J. K. a MUDr. K. O. dňa 31. 5. 2004. O tom kto za škodu zodpovedá sa navrhovateľ dozvedel dňa 26. 11. 2003, kedy bol odporca v 2. rade rozsudkom prvoinštančného súdu v Savare č... uznaný vinným, že pri šoférovaní vozidla dňa 14. 7. 2002 zapríčinil navrhovateľovi zranenia na celom tele, pod vplyvom alkoholu, najneskôr však dňa 6. 12. 2004, kedy podal na súde svoj pôvodný návrh. Keď navrhovateľ uplatnil svoj nárok na náhradu škody na zdraví na súde voči odporcovi v 2. rade dňa 7. 11. 2008 (č. l. 161), urobil tak po uplynutí zákonnej dvojročnej premlčacej lehoty, preto súd návrh voči odporcovi v 2. rade zamietol.»

Podľa názoru ústavného súdu je právny záver krajského súdu potvrdzujúci právny záver okresného súdu o premlčaní nároku sťažovateľa voči odporcovi v 2. rade ústavne udržateľný, keďže je riadne odôvodnený a vychádza z ustálenej judikatúry vzťahujúcej sa na inštitút premlčania pri náhrade škody spôsobenej na zdraví [sťaženie spoločenského uplatnenia a bolestné, pozn.; pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 152/2010 z 28. februára 2011]. Ústavný súd preto aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú, a teda zakladajúcu dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

II.2.5 K piatej námietke

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom aj z dôvodu, že v napadnutom konaní nerozhodol o náhrade trov konania aj napriek skutočnosti, že „vykonané úkony boli nesporné a bola nesporná i výška, ktorá tvorí základ pre výpočet tarifnej odmeny“.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento dospel k záveru o nedostatočnom odôvodnení rozsudku okresného súdu z 11. marca 2011 vo výroku

o náhrade škody z titulu bolestného vo výške 61 979,49 €, a preto vec v tomto rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie v súlade s § 221 ods. 1 písm. f) OSP. Vzhľadom na vrátenie veci okresnému súdu v tejto časti krajský súd zároveň rozhodol aj o zrušení výroku o trovách konania a trovách štátu a prikázal okresnému súdu, aby po vrátení veci na ďalšie konanie opätovne rozhodol aj o trovách prvostupňového a odvolacieho konania, ako aj o trovách štátu.

Podľa § 142 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal (odsek 1). Ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo (odsek 2). Aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (odsek 3).

Z § 151 ods. 1 OSP vyplýva, že o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu konanie pred všeobecným súdom nebolo. V § 142 OSP je ustanovená základná zásada, ktorou sa riadi rozhodovanie o náhrade trov sporového konania, v zmysle ktorej účastník, ktorý v konaní uspel, má nárok na náhradu trov konania.

Postup krajského súdu, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu z 11. marca 2011 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, bol logickým dôsledkom postupu krajského súdu,

ktorým tento zrušil rozsudok okresného súdu z 11. marca 2011 v časti týkajúcej sa náhrady škody z titulu bolestného (jeho mimoriadneho zvýšenia, pozn.) a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Vzhľadom na skutočnosť, že postup krajského súdu bol v súlade s už označenými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku [v okolnostiach prípadu nemožno napadnutý rozsudok krajského súdu ako celok v dôsledku zrušujúceho výroku o náhrade škody z titulu bolestného považovať za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, pričom posúdenie (ne)úspešnosti účastníka konania je priamo previazané s následným rozhodnutím okresného súdu, pozn.], ústavný súd považuje aj túto námietku za nedôvodnú, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. V nadväznosti na tento záver ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej postup orgánu verejnej moci, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, IV. ÚS 79/2012).

Sumarizujúc svoje predbežné závery ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2013